

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2733/2020
12.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Добриле Страјина, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужене и тужиле изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 160/20 од 09.06.2020. године, у седници већа одржаној 12.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 160/20 од 09.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 160/20 од 09.06.2020. године.

УСВАЈА СЕ ревизија тужиле, **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 160/20 од 09.06.2020. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене као неоснована и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 2972/17 од 07.10.2019. године у деловима става првог, другог и трећег изреке који су преиначени ставом другим изреке побијане другостепене пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилци плати 30.000,00 динара на име трошкова ревизијског поступка, у року од осам дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2972/17 од 07.10.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од 01.09.2012. године закључно са 31.08.2015. године исплати износ од укупно 2.952.753,50 динара и то у месечним износима са законском затезном каматом ближе наведеним у изреци. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на износе из става првог изреке у корист тужиле обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.09.2012. године закључно са 31.08.2015. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за град Београд, према стопи важећој на дан

уплате у року од осам дана од пријема пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 302.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, у року од осам дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 160/20 од 09.06.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке за укупан износ главног дуга од 2.660.322,11 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе за периоде и у износу ближе наведене у овом ставу изреке и у ставу другом изреке у делу којим је обавезана тужена да за тужиљу на износ разлике плате из става првог изреке ове пресуде Републичком фонду ПИО уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање према важећој стопи на дан уплате и решење о трошковима парничног поступка садржаног у делу става трећег изреке за износ главног дуга и у погледу одлуке о камати почев од дана ступања извршности пресуде па до исплате, а жалба тужене у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у осталим деловима става првог, другог и трећег изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље за накнаду штете због мање исплаћене нето плате за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године изнад износа од 2.660.322,11 динара, а до траженог износа од 2.952.753,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе и захтев тужиље да се обавеже тужена за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на зараде изнад досуђеног износа од 2.660.322,11 динара, као и захтев тужиље за исплату законске затезне камате на износ трошкова парничног поступка од 302.000,00 динара почев од 07.10.2019. године као дана пресуђења до дана наступања извршности пресуде као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова насталих у поступку по жалби исплати износ од 18.000,00 динара у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су благовремено изјавиле ревизију и то тужена против става првог изреке у делу којим је потврђена првостепена пресуда због погрешне примене материјалног права, а тужиља против става другог изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужене, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побиијаном пресудом није одступљено од судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене на основу члана 410. став 2. тачка 5) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена, уколико вредност предмета спора побиијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради мање исплаћених нето плата поднета је 09.10.2015. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

Имајући у виду изложено, на основу одредаба члана 404. став 2. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу првом и другом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП у делу који се побија ревизијом тужиле, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је решењем тужене бр. ...-...-.../... од 23.06.2009. године, као ... са претходног радног места сузбијање привредног криминала у области ... у Одељењу за сузбијање привредног криминала у Управи криминалистичке полиције, ПУ за град ..., премештена са 01.07.2009. године на радно место послови ... (ОСЛ) у Одељење за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге и стекла је звање ... . Из налаза и мишљења вештака од 11.07.2019. године утврђено је да је висина разлике између плате исплаћене тужилци за утужени период и двоструког износа плате коју је остварила на пословима са којих је ступила на рад у Организациону јединицу за борбу против организованог криминала, обрачуната према плати коју је тужилца остварила у јуну месецу 2009. године, а на који налаз и мишљење парничне странке нису имале примедбе.

Првостепени суд је на основу утврђеног чињеничног стања, сходно одредби члана 2. став 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала у складу са одредбом члана 154. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев и донео одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде, налазећи да је тужена причинила штету тужилци у виду разлике плате, те јој је досудила законску затезну камату сходно одредби члана 277. ЗОО. Такође, првостепени суд је у складу са одредбом чл. 2. и 56. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање досудио тужилци доприносе који се плаћају на зараде и одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

Другостепени суд је оценио да се овакав закључак првостепеног суда није могао у целости прихватити с обзиром да је у разлозима побијане пресуде изостала оцена доказа која је битна за овај спор и да нису на одговарајући начин расветљени пре свега докази који се односе на радно место са ког је тужилца премештена на радно место ... (ОСЛ) у Одељењу за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге, Управе криминалистичке полиције у смислу одредбе члана 2. став 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, као и остали докази који се односе на постојање основа за накнаду материјалне штете због мање исплаћене нето плате за утужени период.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле за износ исплаћен преко износа од 2.660.322,11 динара, а до досуђених 2.952.753,00 динара. Своју одлуку другостепени суд је засновао на становишту да је првостепени суд погрешно прихватио налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке, по коме је извршен обрачун двоструког износа зараде у односу на ону која би тужилци била исплаћена за сваки месец спорног периода да је остала на ранијем радном месту пре момента премештаја у Организациону јединицу за

борбу против организованог криминала. Како је тужиља на претходном послу за јул месец 2009. године остварила зараду у износу од 44.691,66 динара, а након преласка у службу јула месеца 2009. године добила плату у износу од 52.606,29 динара, који износ плате је без стимулације и минулог рада, то другостепени суд закључује да тужиљи припада само разлика у исплаћеним износима зарада у спорном периоду до двоструког износа плате коју је остварила на пословима са којих је ступила на рад у Одељење за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге. Са датих разлога другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке за износ од 2.660.322,11 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе разлике плате као и у ставу другом изреке у делу за уплату доприноса, а изнад тог износа преиначио пресуду и одбио постављени тужбени захтев за исплату разлике плате и уплату доприноса на тај износ.

Ценећи ревизијске наводе тужиље Врховни касациони суд закључује да тужиља основано оспорава правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС, бр. 24/2005... 32/2013), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 2. став 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, прописано је да плата старешине службе и заменика старешине службе и овлашћеног службеног лица у служби, руководиоца и заменика руководиоца посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у пословима обезбеђења у посебној притворској јединици обрачунава се и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове уредбе.

Чланом 3. став 2. исте Уредбе прописано је да запослени у служби који нема својство овлашћеног службеног лица има право на плату у двоструком износу плате која се обрачунава и исплаћује запосленом на одговарајућем радном месту у седишту Министарства унутрашњих послова.

Ставом 5. наведеног члана Уредбе, предвиђено је да, приликом обрачунавања двоструког износа плата, не узимају се у обзир додаци на плату утврђени законом.

Код наведеног, Врховни касациони суд налази да се на основу наведене Уредбе установљава право тужиљи, као лицу запосленом у Одељењу за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге, на исплату двоструког износа зараде коју би у спорном периоду (од септембра 2012. године закључно са 21.08.2015.године) примила на месечном нивоу на радном месту на коме је била претходно радно ангажована до момента премештаја у поменуту службу. То подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа њене основне плате у Одељењу за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге.

Полазећи од напред изнетог, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд погрешно применио материјално право приликом одмеравања двоструког износа месечне основне плате тужиљи, након распоређивања на радно место у Одељењу за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге. Ово из разлога што је другостепени суд као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у читавом спорном периоду прихватио само онај износ који је тужиљи исплаћен у месецу који је претходио распоређивању на радно место у

Одељењу за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге, при чему нису узете у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна, како је то правилно учинио првостепени суд.

Стога је правилно закључио првостепени суд да тужиљи припада право на накнаду штете због мање исплаћених нето плата за период од 01.09.2012. закључно са 31.08.2015. године, у укупном износу од 2.952.753,50 динара, са досуђеном затезном каматом, у свему према садржини налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке.

Са наведеног, ради правилне примене материјалног права, овај суд је у наведеном побијаном делу преиначио другостепену пресуду и одлучио као у изреци ове пресуде тако што је одбио жалбу тужене.

Полазећи од успеха тужиље у овој парници по ревизији, преиначена је одлука о трошковима поступка, тако што је одбијена жалба тужене и потврђена одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке Првог основног суда у Београду П1 2972/17 од 07.10.2019. године на накнаду трошкова поступка у износу од 302.000,00 динара.

Тужиља је успела у поступку по ревизији, па јој на основу чл. 153. и 154. ЗПП припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су јој досуђени у висини од 30.000,00 динара, на име трошкова за састав ревизије од стране адвоката, а у складу са Тарифним бројем 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12).

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 416. став 1. ЗПП преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић